

Schubert konsert

Komandi sunnukvöld kl. 19.30 verður skipað fyrri stórar konsert í Lærarskúlahöllinni, har tónleikabólkurin Aldubáran, fer at spæla verk eftir Franz Schubert. At spæla saman við sær hefur Aldubáran fingið frálíkar tónleikar m.a. úr Eistlandi og Rumenia. Konsertin verður hildin í sambandi við, at tað í ár eru liðin 200 ár síðani Schubert varð borin í heim.

Franz Schubert varð føddur 31. januar 1797 í Wien og doyði bert 31 ára gamal tann 19. november 1828. Best kendur er hann fyrri síni mongu songløg – umleið 600 íalt. Harumframt skrivaði hann m.a. sinfonur, klavertónleik, kórverk og kamartónleik.

A konsertini sunnukvöldið leggja Ernst Dalsgarð og Ólavur Jakobsen fyrri við at framfæra fimm kend songløg fyrri tenor og guitar: An die Musik, Heidenröslein, Danksagung an den Bach, Des Müllers Blumen og Trockne Blumen.

Tað seinasta av hesum lögum, Trockne Blumen, brúkti Schubert sum grundarlag undir tí virtuosa verkinum Introdution og Variationir fyrri floytu og klaver, sum Andrea Heindriksdóttir og Jóhannes Andreassen fara at spæla í Lærarskúlahöllinni sunnukvöldið.

Seinasta verkið á skránni verður stórverkið Oktett fyrri klarinett, fagott, horn, tverfiolir, bratsch, cello og kontrabass. Tey, ið spæla hetta verk, eru bertill Andersson, Jógvan Zachariassen, Páll Sólstein, Óssur Bæk, Sámuel Petersen, Dino Serfezi, Ero Voitek og Robert Sonne.

Aldubáran er mannað við

31. januar vóru 200 ár síðan Franz Schubert varð borin í heim

rondum føroyskum tónlistarfólki, og tey spæla bæði eldri klassiskan tónleik og nýggjari. Á ferð uttanoyggja hava tey fingið sera góð ummæli fyrri sínar framfærslur. Seinni í ár skulu tey taka lut í tónlistarhátíðini Ny Musik í Susá, og har fara tey at spæla nýggjan danskan tónleik. Í 1998 fara tey konsertferð til

Miðeuropa, og skulu tá m.a. spæla føroysk og eysturriksk verk í Wien, heimbyi Schuberts.

Tað er Norðurlandahúsið, ið figgarliga stendur aftan fyrri Schubert-tiltakið sunnukvöldið.

Tónleikabólkurin Aldubáran

Anna í Garðshorni áttati

Viðhvørt hvøkki eg við, tá eg hoyri, at onkur fyllir runt. Er hon so gomul longu? Summi gevast næstan at liva, tá tey eru komin inn um aldursrentugáttina. Sjúka setir til og tey fána burtur innan heilt fá ár. Men ikki øll. Nú eru longu 13 ár síðan at Anna fylti 67. Hennara starvsdagur steðgaði ikki tá, verri enn so. Seinast eg sá hana í summar var hon framvegis byrg. Hon er slitin í dag, boygd framvið, men ikki av vælferðarsjúkum, heldur av ótrúligum arbeiðssemi. Arbeiðssom hefur hon altíð verið og hvussu mangar ferðir hon hefur gingið úr Garðshorni oman í bygðina og niðan aftur eru óteljandi.

Anna í Garðshorni er fødd í Oyndarfirði. Gentueftirnavn hennara er Høgenesen, hon er gift Houmann, men í Oyndarfirði verður hon í dag bert kallað Anna í Garðshorni. Hálvur oyndfirðingur er hon. Mamma var úr Gøtu og pápin bóndi á Grundlendi í Oyndarfirði. Hann æt Høgni, hon Oleivina. Orðingina hálvur oyndfirðingur góðtekur hon neyvan. Hon man kenna eins nógv oyndfirðingur sum nakar annar. Alt hennara vaksna lív og virki hefur verið innan fyrri Stongina og Nestanga, hesi bæði nevni mynda fjórðarmunnan í Oyndarfirði.

Anna er gift við Ditlev Houmann. Sosialurin hevði eina grein um Ditlev, tá hann fylti 80 í fjør. Hann er stokkdeyvur í dag. Hann fylgir við gjøgnum blóðini og kann tí eisini lesa hesa heilsanina til konuna. Forrestin, tillukku við henni, Ditlev.

Á sama hátt sum Ditlev, so er Anna eitt menniskja, sum tú altíð hevur sæð í Oyndarfirði. Síggjast tey ikki, so verður gitt, um tey eru farin at ferðast. Hon er ein partur av gerandisdegnum hjá hvørjum einstøkum oyndfirðingi. Hon hefur striðst, men ikki ligið í striði og tí hefur hon havt samband við øll, sum hon hefur møtt á síni leið.

Vit skrúva tíðina eini 35 ár aftur í tíðina. Eg var tá um fimm ára gamal. Anna var í bestu árum um 45 ára gomul. Eg búði á Marknagili og Anna í Garðshorni. Vit vóru grannar og væl hefur verið millum húsini. Oyndarfjörður var, allur sum hann er, eitt stórt spælláss og Garðshorn var eitt horn í hesum.

Uttanfyrri í tüninum í Garðshorni er ein hylur. Áin rennur gjøgnum túnið og tá eg var smádrongur nýtti Anna, eins og undanfarnu matmøðurnar í Garðshorni, ána sum matará.

Men Anna átti ikki ána einsamøll. Tað helt hon í hvussu er ikki. Hon vildi, at dreingirnir skuldu sleppa at spæla í henni. Eg minnst ikki heilt, men helst havi eg drigið litabeiggjan við fram í Garðshorn. Hann kom við í hvussu er seinni. Dreingirnir niðri í bygðini komu eisini niðan. Tá vit stóðu í tüninum í Garðshorni, nei, áðrenn, tá vit gingu oman í túnið í Garðshorni, so stóð Anna fyrri okkum. Hon ruddaði hylin. Tók grýtur, pannur og aðrar býnyttur úr køkinum, sum stóðu á bloti, upp úr hylinum og vit flotaðu okkara skip. Fremst í hylinum var ein lækja og tað galt um at fáa skipini undir lækjuna, tí har var ódnarveður. Við Annu drónandi inni í køkinum og uttanfyrri, kvik sum hon er, so kundi hugsast betri barnaansing. Mamma var rólig, tá vit vóru frammi hjá Annu, hon vísti seg í hvussu er ikki, so leingi vit vóru í Garðshorni. Hvussu nógv var karmar hon

hefur tikið upp frá hesum ferðum, er ikki gott at vita.

Vit spældu við skipum og droymdu okkum út í heim í sama hyl í Magnus Heinason. Pápin, Heini Havreki, var próstur í Garðshorni og toftirnar av barnaheiminum hjá Magnusi Heinasvni lógu beint við. Nú er tað ikki lítlatið at samanbera seg við Magnus Heinason. Men báðir høvdu vit útfærðarhugin og fóru út í heiminn vit droymdu um sum smádreingir. Eg gjørdist tó ikki sjónræni og havi enn ikki mist høvdið ella hingið í gálga. Eg minnst ikki heilt hvussu hann kom av døgum.

Anna vaks upp í einu høgt mentaðum heimi á Grundlendi. Pápin hevði lestrarhug og bróðurin Jógvan, sum festi eftir pápan, ikki minni. Teir hittast á Grundlendi eisini at tosa um annað enn seiðaberg, fisk, næskar gæs og tød. Bóndin, skaldið úr Skúlanum, stovumenninir, teir úr Stórustovu, Víkum og øllum hinum stovunum. Oyndfirðingar, sum høvdu víkð sær sjónarringin á háskúlanum í Førgulíð. Teir tosaðu um sjálfstýri, um skaldskap, um heimspolitisk víðurskiftir. Hon giftist eisini niðan í eitt mentað heim. Vermannan Saloma var háskúla-kvinna, ófóruv kvøðari og frælsissinnað. Anna tók til sín tað hon hoyrði og tað hefur merkt hennara hugsunarhátt síðan.

Eg gerist heitur og lættur í sinni av at skriva um teg Annu. Eg havi nógv góð minnir um teg og tín positiva hátt at bera gávuna lívið. Takk fyrri alt tað góða tú hefur lagt í okkum. Tað er slett ikki so lítið.

Tú hevði fallið væl inn í myndina her í Singapore. Asiatar eru tiltáknir kvikfóttir og ágrýtnir. Tú stóð einki uttanfyrri, tá tú var í »velmaktini«. Tívar kinesisku, javngomlu, medsysstrar eru eisini boygdar og fara framá av sliti. Eg siggi eina javnan, sum minnst so nógv um teg. Hon arbeiðir í einum handilshúsi og fer altíð um somu tíð heim. Tá ið eg siggi hana, so eru tankarnir í Garðshorni og tað eru ikki ringir tankar. At enda, heilt líkar eru til ikki. Tú hefur altíð gingið høgt upp í heilsuna og at fara væl við líkaminum. Hendan gamla í Singapore roykir sum ein bustibindari, eg havi sæð hana festa í við stubbanum.

Hjartaliga tillukku við føðingardegninum og alt tað besta, nú tú blómur í lívsins vesturskyni.

Jústinus Leivson Eidesgaard
í Singapore

TELEKORT

frá byrjar og til og við kortið við fuglunum, ynskjast.

Tlf. 18788

